

સિયારામ મય સબ જગ જાનિ

સલામી સવારની.. કાશ્મીરી કુટિલો પણ 'કોરોના'નો ચેપ છે!

સુપ્રભાતમ્ સુરેશ પ્રા. ભટ્ટ 079-23226251 સાહિત્યકારો - 'ચૂનદા' નાગરિકો - છે ગણ્યા-ગાંઠ્યા ?!

ચિંતન યથા ચિંતં તથા વાયો યથા વાયસ્થા શ્રિયા: । ચિતૈ વાચિ ક્રિયાયાં ચ સાધનમકરુપતા ॥

ઉપરોક્ત સ્લોક 'શ્રી સુભાષિત ધાવાલિ'માંથી લેવામાં આવેલ છે. સજ્જનોનું જેવું મન હોય છે તેવી જ વાણી હોય છે.

- ક્યારેક મનને મનાવવું પડે છે, અને ન માને તો આખરે મારવું પણ પડે છે - એસ. ભટ્ટાચાર્ય
ઈચ્છા મુત્યુ એટલે મૃત્યુની ઈચ્છા અને સમાધિ મરણ એટલે મરણ વેળાએ સમતા-સમાધિ... - શાંતિ સૌરભ
'પુરાણી' વાતો ભૂલી જાય તો પુરાણીનો પુ નષ્ટ પામે અને તેની જિંદગી રાણીની જેમ સુશોભિય બને છે - અખંડ આનંદ

બોધકથા શનિના એક નાના ગામમાં એક માણી હતો. આમ તો તે બગીચાની ઉત્તમ જાળવણી કરતો. અને દુર્સ્તના સમયમાં માટીનાં ઢુંડા બનાવતો.

બરાબર પાંચ સૈકા પછી રામભક્તો માટે વિસ્થાપિત રામલલાને એમના જન્મસ્થાનમાં ભવ્યતાપૂર્વક પુન: સ્થાપિત કરવાનો સ્વર્ણમ અવસર આવી પૂર્યો છે.

મળી રહ્યો છે તે એમાં કર્મોનું જ ફળ ગણવું રહ્યું. જો ખરેખર કિસ્મત જેવું કંઈ હોય તો મોટી આ સમયના સૌથી નબીબદાર હિંદુ છે એમ જ માનવું પડે.

પ્રેક્ષક તરીકે પણ હાજર નથી રહી શકતા એ શું ખુદ ભગવાન રામચંદ્રજીએ જ ફરમાવેલી સજ્જ નથી? લોકો તો એને મોટીનું અંગત રાજકારણ ગણી હસી નાખશે,

મુસ્લિમ બંધુને એમનાં લોકોને માનવતાપૂર્ણ કામ કરવા બદલ આમંત્રણ આપ્યું છે. કોંગ્રેસી નેતા દિગ્વિજયસિંહ ખોટી રીતે અવેશનિક મુદ્દા ઉપસ્થિત કરી બુદ્ધિનું દેવાળું ફુંકી રહ્યા છે.

સાચી સમજ કેળવવાતાં ગામ લોકોમાં ભય હતો તે ઓછો થયો

કોરોનાની બિમારીથી આખા ગામના લોકો હેરાન પરેશાન હતા. કંઈ બખર પડતી ન હતી તેથી ભયભીત પણ હતા.

ધરમાં ચોટવું ન હતું. છતાં પરાણે ધરમાં ચોંટી રહેવું પડતું હતું. દુકાને દૂધ લેવા આવેલા ગામના વડીલ વુદ્ધ પખુજી બોલ્યા.

દિશાની સઘળી જમીન જાતે સાફ કરી, તેમાં અચ્ચાનક ઝાડીમાં એક મોટો નાગ ફેંફળ ડોલાવતો દેખાયો.

કે માર્ક બાંધી રાખવું પડે. જ્યાં ભીડ ભાડ હોય ત્યાં ન જવું. જેવું જ પડે તો એક બીજા વચ્ચે અંતર રાખી બેસવું કે ઉભા રહેવું, તમે વળી આવી અંધશ્રદ્ધામાં ક્યાંથી આવી ગયાં.

સંબંધોનો અભાવ : વ્યક્તિને અંદરથી ખોખલી કરી દેતી હોય છે

એક નિવૃત્ત વ્યક્તિ છે. છેલ્લા ચાર-પાંચ વર્ષથી નિવૃત્ત જીવન વિતાવે છે. એ વ્યક્તિ નિવૃત્ત થઈ એ પહેલા થોડા વર્ષો પૂર્વે તેમની પત્નીનું અકાળે અવસાન થયું હતું.

કુટુંબ સાથે એક બીજા મોટા શહેરમાં રહે છે. બંને દીકરા અને ભાઈ વ્યવસાય અર્થે જુદા જુદા શહેરોમાં જઈને વસ્યા છે. એ વ્યક્તિ એક એવા વિભાગમાં નોકરી કરતી હતી જ્યાં યુવાનો સાથે સતત સંપર્કમાં રહેવાનું થતું.

સ્વર્ગસ્થ પત્નીના, દીકરીના, મા-બાપના, પોત્ર, પોત્રી અને દોહિત્રીના ફોટો સોસાયલ મીડીયા ઉપર પ્રસંગોપાત મૂક્યા કરે છે. એ એવા ફોટોગ્રાફ્સ કે તેઓ એકબીજાને મળ્યા હોય, સાથે કાઈ પ્રસંગે માણ્યો હોય અને આનંદ કર્યો હોય.

તેનાં સોસાયલ મીડિયાનાં લખાણો ઉપરથી થયા કરે છે. એ વ્યક્તિને સોસાયલ મીડીયા ઉપર પોષ્ટ કરેલા છેલ્લા એકાદ વર્ષનાં લખાણોનું જો કોઈ મનોવૈજ્ઞાનિક વિશ્લેષણ કરે તો એવું તારણ અવસર નીકળે કે એ વ્યક્તિને સતત કંઈક પીડા થયા કરે છે.

છતાં એ વ્યક્તિને સંબંધોનો અભાવ સાલતો હોય એ એક દુઃખદ આશ્ચર્યની વાત કહી શકાય. જીવનમાં જે કંઈ અભાવ હોય પણ તેની પીડા અસહ્ય જ હોય છે. કોઈને નાણાંનો અભાવ, કોઈને રહેઠાણનો અભાવ, કોઈને જીવનસાથીનો અભાવ, કોઈને મા-બાપનો અભાવ, કોઈને સ્નેહીઓ અને સિત્તોનો અભાવ, કોઈને સંબંધોનો અભાવ, આમ જે કંઈક અભાવ છે, એ અભાવ વધારે-ઓછી પીડા આપે જ છે.

તેને કંઈક અભાવ સાલતો હોય છે. બીજા કરતાં મારી પાસે ઓછું છે, બીજા કરતાં મારી પાસે નબળું છે, બીજા કરતાં મારી પાસે કદરૂપું છે, બીજા કરતાં મારી પાસે ઓછું શક્તિશાળી છે, બીજા કરતાં મારી પાસે નાનું છે, આમ બીજા પાસે જે હોય છે તેની સાથે આપણી પાસે હોય તેની સરખામણી કરીને આપણે આપણાં જીવનમાં અભાવને જન્મ આપતા હોઈએ છે.

પછી તેનું પાલન પોષણ કરતાં રહીએ છીએ અને અભાવને મોટો પણ કરતાં રહીએ છીએ. આપણને જીવનમાં એકવાર એ અભાવ રાક્ષસી સ્વરૂપ ધારણ કરી લે છે પછી એ રાક્ષસને મારવો મુશ્કેલ જ નહીં, અશક્ય બની જતું હોય છે.

એ વેદના ઊધઈની જેમ વ્યક્તિને ધીમે ધીમે કોરી પાતી હોય છે જેની ક્યારેક એ વ્યક્તિને ખુદને મારી બખર નથી હોતી. ક્યારેક બહારથી ખુશ-મિજાજ અને સુખી દેખાતી વ્યક્તિ સંબંધોના અભાવને કારણે અંદરથી ખોખલી થઈ ગયેલી હોય છે.

એક મહાદેવનું મંદિર, નદી તટ, ભીની કંડેડી અને ભીનું હૃદય

ધોમધપતી ગરમીની ઋતુ પૂરી થાય પછી અષાઢ માસથી ઋતુનું જે પરિવર્તન આવે એ ખુબ આનંદ-ઉલ્લાસથી જીવનને પ્રતિ વર્ષ ભરી દે છે. પરંતુ ૨૦૨૦ના વર્ષમાં માનવજીવન ઉપર નગર લાગી ચૂકી છે અને મહામારી કોરોના - કોવિડનું સંક્રમણ ચાલી રહ્યું છે વર્ષો જૂની પરંપરાગત ભગવાન શ્રી જગન્નાથજીની રથયાત્રા પણ અષાઢી બીજે નીકળી શકી નહીં. આજે પૂરા વિશ્વમાં દિવસ-રાત એક જ ચિંતા માનવીને સતત રહે છે કે આ મહામારીનું સંક્રમણ ના લાગે અને ભગવાન જ રક્ષા કરે !!

થયેલી એ કમશ: લુમ થઈ ગઈ છે. ઝરમર ઝરમર વરસાદ વરસતો હોય અને ગામની ભાગોળે નદીમાં પુર આવ્યું હોય તેવા ભીના ભીના વાતાવરણમાં ઉત્સવોની જાણ ઓછી પડતી - શિતળા સાતમે ડુંગર ઉપર માતાજીના મંદિરે નાની નાની કેડી ઉપર ચાલીને જતા આજુબાજુમાં જ્યાં નજર કરો ત્યાં ભધે લીલુછમ્મ મદમસ્ત કુદરતનું જ દૈશ્ય હોય ત્યારે કોઈ નેટ, સેલ કે સેલ્ફી ના હતી ને લોકો નિર્મળ હતા.

કોરોનાની મહામારીથી ભાગી શકાય તેમ પણ નથી. શ્રાવણમાં દેવોના દેવ મહાદેવની કૃપા પ્રાપ્ત કરવાનો સુંદર અવસર મળે છે. ભોળાનાથ બહુ જ કૃપા કરે છે. હૃદયની ભીનાશ ભક્તિમાર્ગે પૂર્વ શરત હોય છે. એક વાર નારદજીને કોઈએ પૂછ્યું કે બીજા કોઈ દેવો નહીં અને શંકર ભગવાનને જ કેમ મહાદેવ કહેવામાં આવે છે? એ ત્યારે નારદજીએ બહુ સુંદર જવાબ આપ્યો -

ભાવવિશ્વ જ મુખ્ય છે !! માનવના દિલો-દિમાગમાં કમાણી કે નાણા મેળવવાનું એક ભૂત દાખલ થઈ ગયું છે જે આપણા લોકભોલીમાં ભ્રષ્ટાચાર છે. ભગવાનથી નાણા કદી મોટા બનવા ના જોઈએ, પણ દુનિયાદારી એ આતું થવા દીધું એટલે નકલી ઈન્જેક્શનો, નકલી સેનીટાઈઝર, બધું ઊંચા ભાવે લઈને હોસ્પિટલોમાં વેચાયું કેટલી મરુત કાઢવા થઈ ? માણસ જ માણસનો નાશ કરે ત્યારે તેઓના હાથનું જળ કે પંચામૃત ભગવાન શિવજી સ્વીકારે પર ? જરા મંથન કરવા જેવું છે.

આવો જીવનને શાનદાર વિનોદ અમલાણી amlan2000@yahoo.co.uk

જીવન ઉપવન મહેન્દ્ર એમ ત્રિવેદી mmtrivedi007@gmail.com